

oprávněný. Obmezení spočívá však na vůli všech společníků, vyjádřené ve smlouvě společenské, i je proto plně účinné, kdyžtě ho zákon nezakazuje. Nedá se tedy říci, že jednatel nesamostatný pro svou závislost na vůli jednatele samostatného musil by jen jakožto zbytečný přívěsek vésti existenci zdánlivou a že ho vůbec již nelze uznati za jednatele ve smyslu zákona. Již ustanovení §u 18., odst. 4. zák. o spol. s ruč. obm., dle něhož mohou býti prohlášeni činěna a obsílky a jiná dōručení dodávány pro společnost s právním účinkem kterékoli osobě, která je oprávněna podpisovati nebo spolu podpisovati, zabezpečuje mu nikoli nepatrné pole činnosti. Může býti dále zmocňován k výhradnému předsevzetí určitých právních jednání a určitých druhů jednání takových, ve kterýchžto případech arcif nepůsobí jakožto zástupce, ale přece jen jako plnomocník, anebo může prozatím předsebráti samostatné úkony zastupovací a ucházeti se pak o souhlas druhého jednatele. Tak bude mu ovšem možno si počínati pouze v přikázaném mu oboru činnosti, v případě přítomném tedy u provozování živnosti, kde přece možno se v plné míře nadíti, že druhý jednatel spolu s ním k zastupování oprávněný svého dodatečného souhlasu neodepře. Jak ukázáno, není jednatel, jenž oprávněn je k zastupování a podpisování jen kolektivně s jednatelem jiným, k zastupování samostatně oprávněným, na jednatele tohoto výhradně odkázán, závislým na tom, jak se tomuto uzdá, a přímo zbytečným.

Poukaz, aby smlouva společenská změněna byla ve směru jednotného zastupování a znamenání firmy, přičí se tedy zřejmě zákonu, pročez bylo rozhodnouti, jak shora uvedeno, kdyžtě jsou tu předpoklady §u 16. cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, č. 208 ř. z.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 5. října 1915, č. j. $\frac{R II 664/15}{1}$.) —i—

Ve sporech odpůrčích jest pro věcnou příslušnost rozhodnou výše pohledávky odporujícího žalobce.

Rozhodnutí rekursního soudu o námitce věcné nepříslušnosti soudu, jehož se dovoláváno, jest zákonem odůvodněno, neboť nynější žalobou neuplatňuje se absolutní neplatnost zástavního práva, vtěleného na polovici domu č. 78 v N. pro pohledávku žalovaných v obnose 1.600 K s přísl., není tudíž uplatňována neexistence tohoto zástavního práva, nýbrž jen jako bezúčinnost oproti pohledávkám žalobkyně v úhrnném obnose 791 K 13 h. Uplatňovaná relativní neplatnost sahá tedy pouze do obnosu pohledávky žalobkyně, tudíž do obnosu 791 K 13 h, který se může také dle §u 57. jur. nor. pokládati jen za cenu předmětu sporu a jest tedy okresní soud, je-

hož se dovoláváno, dle Šu 49. č. 1 a Šu 50., odst. 1. jur. nor., příslušný ku projednání a rozhodnutí této právní věci.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 8. června 1915, č. j. $\frac{R II 404/15}{1}$.) —i—

K výkladu § 528. c. ř. s. — Nepřípustnost dovolací stížnosti do rozhodnutí druhé stolice, kterým návrh strany procesní na odsouzení svědka k náhradě útrat zmařeného roku byl zamítnut.

D ů v o d y :

Stížnost dlužno odmítnouti, ježto směřuje proti rozhodnutí soudu druhé stolice o útratách, a jest tudíž dle Šu 528., odst. 1. c. s. ř., nepřipustnou, zvláště když vzhledem k tendenci novely o úlevě soudům (cis. nař. ze dne 1. června 1914, č. 118 ř. z.), již § 528. c. s. ř. vděčí své nové znění, dlužno pojem »rozhodnutí o útratách (Entscheidung im Kostenpunkte)« vykládati v širším rozsahu a nelze ho tudíž vztahovati pouze na rozhodnutí o výši určitých útrat, nýbrž též zvláště na rozhodnutí o otázce, zda a komu náleží náhrada určitých útrat, resp. povinnost k náhradě té.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 22. června 1915, č. j. $\frac{R II 451/15}{1}$.) i.

Žaloba pro zmatečnost není přípustna proti směněnému příkazu platebnímu, který nebyl řádně dle zákona doručen.

O d ů v o d n ě n í :

Rekursní soud má za to, že tuto žalobu pro zmatečnost lze opřít o důvod Šu 529. č. 2. c. ř. s., poněvadž v odpor vzatý platební příkaz jest vůči žalobci, byť i mu nebyl doručen, rozhodnutím formálně pravoplatným, zvláště když to bylo uznáno soudem procesním tím, že povolil exekuci.

Tento náhled nelze schvalovati.

Aby nějaké rozhodnutí mohlo býti pokládáno formálně za pravoplatné, dlužno při nejmenším požadovati, aby doručení se stalo oné osobě, kteréž se podle soudcovského doručovacího rozkazu státi mělo, pokud se týče, bylo-li přípustné doručení náhradní, podle dotyčných zákonných předpisů státi smělo. Ježto v řízení směněným vydaný platební příkaz jest podle §§. 559. a 550., odst. 3. c. s. ř., doručiti žalovanému do vlastních rukou, nelze mluvit o formální právní moci platebního příkazu, jestliže se takové doručení nestalo, a nemůže býti tato právní moc ani tím způsobena, že při povolení exekuce se vycházelo z nesprávného předpokladu, že doručení se stalo řádně.